

Arrest

nr. 218 413 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SEEUWS
Nijverheidsstraat 26-38
1040 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SEEUWS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 juni 2018, verklaart er zich op 18 juni 2018 vluchteling.

1.2. Op 28 september 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Peshawar, waar u uw hele leven hebt gewoond. U ging tot uw zestiende naar school en raakte tot in de zevende graad. Daarna deed u enkele jaren niets, om uiteindelijk te beginnen werken in een GSM-winkel.

In uw periode van nietsdoen zag u op een bepaald moment een schoolmeisje dat u aantrekkelijk vond. U volgde haar op straat gedurende zes maanden à een jaar vooraleer haar aan te spreken. Daarna wisselde u gedurende vier tot zes maanden enkele woorden uit op bepaalde momenten, waarna u haar een GSM kocht. Daarna spraken jullie geregeld met elkaar, en spraken jullie ook in het geheim af, en hadden ongeveer een jaar later voor het eerst seksuele betrekkingen met elkaar. De relatie ging zo nog een drie a vier jaar door. In 2014 werd de relatie evenwel ontdekt en werd een aanbod van u om met haar te trouwen door haar familie afgewezen. In 2015 werd vervolgens een huwelijk gearrangeerd met een neef van haar, dat ze evenwel weigerde. U had naderhand nog weinig contact.

Op 18 oktober 2016 hoorde u via een vriend die uw vader thuis had uitgenodigd dat het meisje enkele dagen eerder gestorven was door elektrocutie. U vermoedt dat het ging om een eremoord door de familie. Uw familie besloot om u uit voorzorg dezelfde dag nog het land uit te sturen. U vertrok naar Quetta, en reisde zo verder door Iran naar Turkije. Hier werkte u ongeveer een jaar lang als inpakker, terwijl u wachtte op nieuws van het thuisland. U hoorde dat de familie van het meisje niet meer sprak met uw familie, wat u als een slecht voorteken zag, ondanks de bewering van de familie van het meisje dat ze niet van plan waren u iets aan te doen.

U reisde daarop verder naar Europa. U kwam aan in België op 10 juni 2018 en verzocht hier ook internationale bescherming op 18 juni 2018. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: uw Pakistaanse identiteitskaart en die van uw ouders, van uw paspoort, van de overlijdensakte van uw moeder, van een domiciliecertificaat, en van een aantal foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U geeft immers aan dat u initieel gelogen heeft over uw identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond. Primo verklaarde u namelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, terwijl u heden stelt de Pakistaanse nationaliteit te hebben, en ook documenten voorlegt die dit moeten aantonen (documenten 1 – 6). U geeft aan dat u hierover loog omdat u gezegd zou zijn door Afghanen dat u als Pakistaan zeker een negatieve beslissing zou krijgen (CGVS 2 p. 3). Secundo verklaarde u tevens dat uw naam S.Sa. is, terwijl u heden aangeeft eigenlijk Su. te heten, zoon van A.K.. U gaf een andere naam op omdat Sa. een vaak voorkomende Afghaanse naam zou zijn (CGVS p. 3). U beschikt heden trouwens ook nog over een facebookaccount onder deze andere naam (CGVS p. 6). Tertio hebt u voor de DVZ nog verklaard dat uw beider ouders overleden zouden zijn (verklaring DVZ dd. 16 juli 2018, afdeling 16.), terwijl u heden verklaart dat uw vader nog leeft (CGVS p. 5).

U hebt deze zaken ondertussen op eigen initiatief toegegeven, maar er kan niet om de vaststelling heen dat u er initieel geen graten in zag om valse verklaringen af te leggen aan de Belgische asielinstanties, en zelfs een valse naam op te geven. Dit tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel origineel en authentiek identiteitsbewijs kan voorleggen om uw werkelijke naam en nationaliteit aan te tonen; u presenteerde enkel fotokopieën van een identiteitskaart (onleesbaar door de slechte kwaliteit), en van een paspoort, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Wat betreft uw paspoort kan u bovendien geen aannemelijke verklaring afleggen over waarom u überhaupt een paspoort gehad zou hebben in Pakistan; u verklaart louter dat u het "gewoon" haalde, zonder het ooit gebruikt te hebben (CGVS p. 22). Dit is een maar vreemde verklaring, daar het halen van een paspoort tijd en geld kost, waardoor vermoed kan worden dat iemand dit enkel zal doen als hier een welbepaalde reden voor is.

Naast deze elementen betreffende uw medewerking met de procedure en algemene geloofwaardigheid, dient er bovendien vastgesteld te worden dat de door u voorgehouden vrees op zichzelf genomen maar weinig aannemelijk is. U verklaart jarenlang een geheime relatie te hebben gehad met een meisje in Pakistan, en momenteel te vrezen voor uw leven vanwege haar familie.

Hierover kan **ten eerste** worden opgemerkt dat het beeld dat u schetst van het begin van de relatie maar weinig geloofwaardig overkomt. U verklaart namelijk dat u het meisje leerde kennen nadat u haar zag op straat, terwijl ze op weg was naar school, zonder meer. Vervolgens zou u haar een half jaar tot een jaar lang blijven volgen zijn op straat telkenmale ze naar school ging, zonder u evenwel voor te stellen of iets dergelijks. Op dat moment was u zo'n 18 jaar oud, en zij ongeveer 13 (CGVS p. 10, 11). Zelfs in een land als Pakistan waar er een strikte scheiding tussen de seksen heerst en er dus weinig mogelijkheden zijn om meisjes te leren kennen, kan dit beschouwd worden als een uiterst zonderlinge manier om iemand te benaderen. Bovendien valt het ook maar moeilijk te geloven dat, de Pakistaanse context indachtig, dit gedrag onopgemerkt zou blijven; een volwassen man die een jaar lang rondhangt in de buurt van een jong meisje zal zeker de aandacht trekken.

Ten tweede valt het tevens moeilijk te geloven dat u naderhand nog zodanig lang onopgemerkt een jarenlange relatie kon onderhouden. U verklaart dat nadat u zich uiteindelijk had geïntroduceerd en het meisje voorzien had van een GSM, jullie nog drie tot vier jaar een geheime relatie hadden, die na ongeveer een jaar ook een seksuele relatie werd (CGVS p. 11, 12, 19). U spreekt zichzelf hierover trouwens tegen, en verklaart later dat het eigenlijk ging om een relatie die naderhand nog zo'n 5 tot 6 jaar duurde (CGVS p. 13). Wat er ook van zij, dit is een zeer lange periode om ongemerkt met elkaar verkeer te blijven hebben zonder opgemerkt te worden vooral opnieuw gezien de zeer strikte scheiding der seksen in Pakistan.

U spreekt uzelf **ten derde** tegen wat betreft het moment waarop er een huwelijksaanzoek van haar neef kwam. U verklaart eerst dat de relatie in 2014 aan het licht kwam door verklikking, en dat de vader van het meisje u ook in 2014 confronteerde door s avonds naar het huis van de familie te komen, en dat rond die tijd het huwelijksaanzoek van haar neef kwam (CGVS p. 13). Naderhand stelt u echter dat het huwelijksaanzoek er pas later kwam, in 2015 (CGVS p. 15).

Ten vierde legde u ook wat betreft het moment van de ontdekking tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde voor de DVZ namelijk nog dat de relatie ontdekt werd in 2016 (vragenlijst CGVS dd. 16 juli 2018, afdeling 3.5.), terwijl u nu stelt dat dit gebeurde in 2014, een volle twee jaar eerder; u zou rond die tijd ook een aanzoek hebben gedaan, dat afgewezen werd (CGVS p. 13, 15). U had nochtans verklaard dat de verklaringen omtrent uw problemen voor de DVZ correct waren (CGVS 2 p. 5).

Dit leidt **ten vijfde** tot de vaststelling dat, zelfs als uw verklaringen voor waar genomen worden, deze geen elementen bevatten op basis waarvan u een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Primo, u verklaart heden namelijk dat uw relatie al in 2014 ontdekt werd. Initieel stelt u dat deze nog doorging na ontdekking, om daarop te verklaren dat u naderhand eigenlijk niets meer van het meisje hoorde en het leven gewoon "traag" zijn gangetje ging (CVS p. 14, 16). U weet ook te zeggen dat nadat het meisje in 2015 het huwelijksaanbod van haar neef afwees, er niets meer gebeurde (CGVS p. 15). Maar nadat de relatie ontdekt werd was er dus blijkbaar geen sprake van een vrees zodanig ernstig dat u moest vluchten, terwijl verwacht zou kunnen worden dat net op dat moment, bij ontdekking bij wijze van spreken in flagrante delicto, het risico net het hoogste zou zijn. Maar u houdt voor dat er na de ontdekking zo'n twee jaar lang niets gebeurde. **U geeft aan dat u geen bedreigingen mocht ontvangen, en gaf enkel weer wat men hypothetisch tegen u zou kunnen zeggen (CGVS p. 17). Louter op basis van dergelijke hypothetische scenario's kan u natuurlijk geen gegronde vrees aannemelijk maken. Meer nog, u geeft aan dat de familie van het meisje te kennen zou hebben gegeven dat ze niets tegen u gingen zeggen en u geen kwaad gingen doen (CGVS p. 17).**

Secundo, u zou gehoord hebben over de dood van het meisje in oktober 2016, waarop uw familie en u ervan overtuigd werden dat het eigenlijk ging om een moord, en dat u het volgende slachtoffer zou zijn. U hebt evenwel geen enkele concrete aanwijzing die in die richting wijst, enkel geruchten (CGVS p. 16). U geeft bovendien ook aan dat u bijvoorbeeld niet aan de politie liet weten dat u dacht dat er sprake was van een moord (CGVS p. 20), en u kan aan het CGVS ook geen enkel bewijs presenteren dat het meisje weldegelijk overleden is (CGVS p. 25), laat staan dat het een moord was. Het lijkt vreemd om er van uit te gaan dat het zou gaan om een eremoord twee jaar na het ontdekken van de relatie.

Tertio, u verklaart tevens dat uw familie naderhand geen problemen meer ondervonden zou hebben omwille van uw exploten en geen bedreigingen mocht ontvangen (CGVS p. 5, 20). U verklaarde initieel dat ze verhuisd waren mede omwille van uw problemen, zij het louter uit voorzorg en niet naar aanleiding van een dreiging of incident (CGVS p. 5), maar voegt hieraan toe dat het eigenlijk ook was omdat ze een groter huis wilden (CGVS p. 5), wat er aan doet twifelen dat het maar iets met uw problemen van doen had. Het ergste waar u gewag van maakt is dat de familie van het meisje niet meer met de uwe spreekt, wat u ziet als een voorteken van ergers, zonder evenwel enige concrete aanwijzingen in die richting aan te rijken (CGVS p. 20).

Mocht er sprake zijn geweest van een ontdekking van de voorgehouden geheime relatie, zou een zekere afstandelijkheid vanwege de andere familie naar de uwe toe nochtans begrijpelijk zijn, en dat ze niet meer met uw familie willen preken kan dan ook niet zonder meer genomen worden als een aanwijzing van een dreiging vanwege hen.

Ten zesde doen ook uw verklaringen over het regelen van uw vertrek uit het land twifelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden vrees. U verklaart dat u nog dezelfde dag dat u hoorde van het overlijden van het meisje, al op de bus gezet werd naar Quetta, vanwaar u naar Iran reisde (CGVS p. 20). Dit is natuurlijk wel erg snel, wat doet vermoeden dat uw vertrek al werd voorbereid nog voor het incident dat de aanleiding van uw vertrek geweest zou zijn. Hier op gewezen, geeft u aan dat het vertrek mogelijk de dag voor uw vertrek geregeld zou zijn (CGVS p. 22). U verklaarde evenwel dat u al gehoord zou hebben van het overlijden van het meisje en het land verliet maar zo'n twee a drie dagen na haar dood (CGVS p. 16), wat de timing wel erg krap maakt, en het vermoeden versterkt dat uw vertrek al voorbereid werd nog voor het door u voorgehouden incident plaatsgreep, of minstens voor u en uw familie hier over hoorden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 24, 25). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

U wees er gedurende uw interacties met de DVZ en het CGVS ook op dat u een tatoeage had met de letters "SS", wat een afkorting zou zijn van uw naam en die van het meisje (Su. en Saq.) (CGVS p. 14). Dit is evenwel een alles behalve doorslaggevende aanwijzing, daar deze afkorting net zozeer een totaal andere betekenis kan hebben. Zo zou het kunnen gaan om bijvoorbeeld een supporters-tatoeage; er bestaat in Pakistan bijvoorbeeld het vrij succesvolle cricketteam genaamd "Sialkot Stallions" (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer

bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen afgenomen zijn. Sommige bronnen maken weliswaar melding van een lichte stijging in het aantal slachtoffers, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie blijft beperkt. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen geviséerd worden. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het gelijkheidsbeginsel "zoals onder meer gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet" en van "de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de notities van zijn beide persoonlijke onderhouds (stukken 2 en 3), vier rapporten (stukken 4, 5, 10 en 11), zijn "bijlage 26" (stuk 6), zijn oproepingen voor zijn persoonlijke onderhouds (stukken 7 en 8), de documenten die hij ter staving van zijn identiteit reeds voorlegde (stuk 9).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 10 januari 2019 samen met een aanvullende nota het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation" van oktober 2018 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de familie van een meisje (Saq.) met wie hij een geheime relatie onderhoudt. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid aantast; (ii) hij nalaat enig origineel en authentiek identiteitsdocument voor te leggen en zijn verklaringen over zijn paspoort niet aannemelijk zijn; (iii) de door hem voorgehouden aanvang van zijn geheime relatie met een Pakistaans meisje, mede gelet op de Pakistaanse maatschappelijke context, niet geloofwaardig is; (iv) het evenmin geloofwaardig is, mede gelet op de Pakistaanse maatschappelijke context, dat hij gedurende meerdere jaren een geheime relatie met een jong meisje kon onderhouden, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van deze relatie; (v) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het huwelijksaanzoek vanwege de neef van Saq.; (vi) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zijn geheime relatie zou zijn ontdekt; (vii) er volgens zijn verklaringen na de ontdekking van de geheime relatie gedurende twee jaar niets zou zijn gebeurd; (viii) hij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat Saq. werd vermoord en/of dat hij zelf het volgende slachtoffer zou zijn; (ix) zijn familie naderhand geen enkel probleem meer ondervond; (x) zijn verklaringen over zijn vertrek uit Pakistan niet geloofwaardig zijn; (xi) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waarlangs hij reisde onderweg naar België; (xii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (xiii) zijn tatoeage van de letters "SS" geen doorslaggevende aanwijzing is van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid aantast, dat verzoeker nalaat enig origineel en authentiek identiteitsdocument voor te leggen en dat zijn verklaringen over zijn paspoort niet aannemelijk zijn:

"U geeft immers aan dat u initieel gelogen heeft over uw identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond. Primo verklaarde u namelijk de Afghaanse nationaliteit te hebben, terwijl u heden stelt de Pakistaanse nationaliteit te hebben, en ook documenten voorlegt die dit moeten aantonen (documenten 1 – 6). U geeft aan dat u hierover loog omdat u gezegd zou zijn door Afghanen dat u als Pakistan zeker een negatieve beslissing zou krijgen (CGVS 2 p. 3).

Secundo verklaarde u tevens dat uw naam S.Sa. is, terwijl u heden aangeeft eigenlijk Su. te heten, zoon van A.K.. U gaf een andere naam op omdat Sa. een vaak voorkomende Afghaanse naam zou zijn (CGVS p. 3). U beschikt heden trouwens ook nog over een facebookaccount onder deze andere naam (CGVS p. 6). Tertio hebt u voor de DVZ nog verklaard dat uw beider ouders overleden zouden zijn (verklaring DVZ dd. 16 juli 2018, afdeling 16.), terwijl u heden verklaart dat uw vader nog leeft (CGVS p. 5).

U hebt deze zaken ondertussen op eigen initiatief toegegeven, maar er kan niet om de vaststelling heen dat u er initieel geen graten in zag om valse verklaringen af te leggen aan de Belgische asielinstanties, en zelfs een valse naam op te geven. Dit tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u tot op heden geen enkel origineel en authentiek identiteitsbewijs kan voorleggen om uw werkelijke naam en nationaliteit aan te tonen; u presenteerde enkel fotokopieën van een identiteitskaart (onleesbaar door de slechte kwaliteit), en van een paspoort, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Wat betreft uw paspoort kan u bovendien geen aannemelijke verklaring afleggen over waarom u überhaupt een paspoort gehad zou hebben in Pakistan; u verklaart louter dat u het "gewoon" haalde, zonder het ooit gebruikt te hebben (CGVS p. 22). Dit is een maar vreemde verklaring, daar het halen van een paspoort tijd en geld kost, waardoor vermoed kan worden dat iemand dit enkel zal doen als hier een welbepaalde reden voor is."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij niet verplicht is om originele identiteitsdocumenten voor te leggen, maakt hij een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt immers gesteld dat verzoeker verplicht zou zijn om originele documenten voor te leggen. Doch er wordt wel terecht gemotiveerd dat de door verzoeker voorgelegde kopie van zijn identiteitskaart onleesbaar is (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen, dat verzoekers verklaringen over zijn paspoort niet aannemelijk zijn en dat verzoeker aanvankelijk leugenachtige verklaringen aflegde over onder meer zijn identiteit waardoor het niet voorleggen van originele identiteitsbewijzen eens te meer een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inhoudt. Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het veelvuldig voorkomen van valse Pakistaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat hieruit enkel wordt afgeleid dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten relatief is (zie ook *infra*) en dus niet dat verzoeker geen Pakistaanse documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen voorleggen. Waar verzoeker nog hekelt dat hij de kans niet had om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen aan de Pakistaanse ambassade omdat de procedure hiervoor enkele weken duurde en de bestreden beslissing al genomen was voordat verzoeker de nieuwe documenten had ontvangen dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing genomen werd op 28 september 2018 en verzoeker er ook ter terechtzitting, vijf maanden later, nog steeds niet in geslaagd is originele identiteitsdocumenten voor te leggen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift over de letters in zijn tatoeage (S. S.) stelt dat één ervan voor zijn eigen naam staat, namelijk Sa. (verzoekschrift, p. 5), terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn voornaam Su. is en niet Sa. (notities van het persoonlijk onderhoud 6 augustus 2018 (hierna: notities I), p. 3-4). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw zijn valselijk opgegeven naam aanhaalt in samenhang met het in gebreke blijven om ook maar enig origineel en authentiek identiteitsbewijs voor te leggen, ondermijnt op ernstige wijze zijn algehele geloofwaardigheid.

2.3.2.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn voorgehouden geheime relatie met een Pakistaans meisje, Saq., niet aannemelijk maakt daar (i) de door hem voorgehouden aanvang van zijn geheime relatie met een Pakistaans meisje, mede gelet op de Pakistaanse maatschappelijke context, niet geloofwaardig is; (ii) het evenmin geloofwaardig is, mede gelet op de Pakistaanse maatschappelijke context, dat hij gedurende meerdere jaren een geheime relatie met een jong meisje kon onderhouden, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van deze relatie; (iii) hij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het huwelijksaanzoek vanwege de neef van Saq.; en (iv) hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop zijn geheime relatie zou zijn ontdekt:

"Naast deze elementen betreffende uw medewerking met de procedure en algemene geloofwaardigheid, dient er bovendien vastgesteld te worden dat de door u voorgehouden vrees op zichzelf genomen maar weinig aannemelijk is. U verklaart jarenlang een geheime relatie te hebben gehad met een meisje in Pakistan, en momenteel te vrezen voor uw leven vanwege haar familie.

*Hierover kan **ten eerste** worden opgemerkt dat het beeld dat u schetst van het begin van de relatie maar weinig geloofwaardig overkomt. U verklaart namelijk dat u het meisje leerde kennen nadat u haar zag op straat, terwijl ze op weg was naar school, zonder meer.*

Vervolgens zou u haar een half jaar tot een jaar lang blijven volgen zijn op straat telkenmale ze naar school ging, zonder u evenwel voor te stellen of iets dergelijks. Op dat moment was u zo'n 18 jaar oud, en zij ongeveer 13 (CGVS p. 10, 11). Zelfs in een land als Pakistan waar er een strikte scheiding tussen de seksen heerst en er dus weinig mogelijkheden zijn om meisjes te leren kennen, kan dit beschouwd worden als een uiterst zonderlinge manier om iemand te benaderen. Bovendien valt het ook maar moeilijk te geloven dat, de Pakistaanse context indachtig, dit gedrag onopgemerkt zou blijven; een volwassen man die een jaar lang rondhangt in de buurt van een jong meisje zal zeker de aandacht trekken.

Ten tweede valt het tevens moeilijk te geloven dat u naderhand nog zodanig lang onopgemerkt een jarenlange relatie kon onderhouden. U verklaart dat nadat u zich uiteindelijk had geïntroduceerd en het meisje voorzien had van een GSM, jullie nog drie tot vier jaar een geheime relatie hadden, die na ongeveer een jaar ook een seksuele relatie werd (CGVS p. 11, 12, 19). U spreekt zichzelf hierover trouwens tegen, en verklaart later dat het eigenlijk ging om een relatie die naderhand nog zo'n 5 tot 6 jaar duurde (CGVS p. 13). Wat er ook van zij, dit is een zeer lange periode om ongemerkt met elkaar verkeer te blijven hebben zonder opgemerkt te worden vooral opnieuw gezien de zeer strikte scheiding der seksen in Pakistan.

U spreekt uzelf **ten derde** tegen wat betreft het moment waarop er een huwelijksaanzoek van haar neef kwam. U verklaart eerst dat de relatie in 2014 aan het licht kwam door verklikking, en dat de vader van het meisje u ook in 2014 confronteerde door s avonds naar het huis van de familie te komen, en dat rond die tijd het huwelijksaanzoek van haar neef kwam (CGVS p. 13). Naderhand stelt u echter dat het huwelijksaanzoek er pas later kwam, in 2015 (CGVS p. 15).

Ten vierde legde u ook wat betreft het moment van de ontdekking tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde voor de DVZ namelijk nog dat de relatie ontdekt werd in 2016 (vragenlijst CGVS dd. 16 juli 2018, afdeling 3.5.), terwijl u nu stelt dat dit gebeurde in 2014, een volle twee jaar eerder; u zou rond die tijd ook een aanzoek hebben gedaan, dat afgewezen werd (CGVS p. 13, 15). U had nochtans verklaard dat de verklaringen omtrent uw problemen voor de DVZ correct waren (CGVS 2 p. 5)."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift zodat deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.3.2.5. De commissaris-generaal motiveert verder in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers voorgehouden geheime relatie met een Pakistaans meisje, *quod non*, verzoeker hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt:

"Dit leidt **ten vijfde** tot de vaststelling dat, zelfs als uw verklaringen voor waar genomen worden, deze geen elementen bevatten op basis waarvan u een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Primo, u verklaart heden namelijk dat uw relatie al in 2014 ontdekt werd. Initieel stelt u dat deze nog doorging na ontdekking, om daarop te verklaren dat u naderhand eigenlijk niets meer van het meisje hoorde en het leven gewoon "traag" zijn gangetje ging (CVS p. 14, 16). U weet ook te zeggen dat nadat het meisje in 2015 het huwelijksaanbod van haar neef afwees, er niets meer gebeurde (CGVS p. 15). Maar nadat de relatie ontdekt werd was er dus blijkbaar geen sprake van een vrees zodanig ernstig dat u moest vluchten, terwijl verwacht zou kunnen worden dat net op dat moment, bij ontdekking bij wijze van spreken in *flagrante delicto*, het risico net het hoogste zou zijn. Maar u houdt voor dat er na de ontdekking zo'n twee jaar lang niets gebeurde. **U geeft aan dat u geen bedreigingen mocht ontvangen, en gaf enkel weer wat men hypothetisch tegen u zou kunnen zeggen (CGVS p. 17). Louter op basis van dergelijke hypothetische scenario's kan u natuurlijk geen gegronde vrees aannemelijk maken. Meer nog, u geeft aan dat de familie van het meisje te kennen zou hebben gegeven dat ze niets tegen u gingen zeggen en u geen kwaad gingen doen (CGVS p. 17).**

Secundo, u zou gehoord hebben over de dood van het meisje in oktober 2016, waarop uw familie en u ervan overtuigd werden dat het eigenlijk ging om een moord, en dat u het volgende slachtoffer zou zijn. U hebt evenwel geen enkele concrete aanwijzing die in die richting wijst, enkel geruchten (CGVS p. 16). U geeft bovendien ook aan dat u bijvoorbeeld niet aan de politie liet weten dat u dacht dat er sprake was van een moord (CGVS p. 20), en u kan aan het CGVS ook geen enkel bewijs presenteren dat het meisje weldegelijk overleden is (CGVS p. 25), laat staan dat het een moord was. Het lijkt vreemd om er van uit te gaan dat het zou gaan om een eremoord twee jaar nog na het ontdekken van de relatie.

Tertio, u verklaart tevens dat uw familie naderhand geen problemen meer ondervonden zou hebben omwille van uw exploten en geen bedreigingen mocht ontvangen (CGVS p. 5, 20). U verklaarde initieel dat ze verhuisd waren mede omwille van uw problemen, zij het louter uit voorzorg en niet naar aanleiding van een dreiging of incident (CGVS p. 5), maar voegt hieraan toe dat het eigenlijk ook was omdat ze een groter huis wilden (CGVS p. 5), wat er aan doet twijfelen dat het maar iets met uw problemen van doen had.

Het ergste waar u gewag van maakt is dat de familie van het meisje niet meer met de uwe spreekt, wat u ziet als een voorteken van ergers, zonder evenwel enige concrete aanwijzingen in die richting aan te richten (CGVS p. 20). Mocht er sprake zijn geweest van een ontdekking van de voorgehouden geheime relatie, zou een zekere afstandelijkheid vanwege de andere familie naar de uwe toe nochtans begrijpelijk zijn, en dat ze niet meer met uw familie willen preken kan dan ook niet zonder meer genomen worden als een aanwijzing van een dreiging vanwege hen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het meisje waarmee hij een geheime relatie had, Saq., afkomstig is van een welvarende en machtige familie, dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij bij de ontdekking van de relatie door de familie van Saq. werd geslagen en dat hem duidelijk werd gemaakt dat ze hem iets zouden aandoen en dat hij en Saq. hun relatie nadien verderzetten tegen de uitdrukkelijke wil van haar familie in. Dienaangaande wijst verzoeker op het voorkomen van eremoorden binnen de Pashtou-gemeenschap in Pakistan, waarbij soms ook de niet-aanvaarde mannelijke partner wordt vermoord en waartegen de Pakistaanse autoriteiten veelal nalaten om op te treden.

De Raad stelt vast dat doorheen geen van de persoonlijke onderhouden van verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding wordt gemaakt van een concrete en persoonlijke bedreiging vanwege de familie van Saq. met eremoord ten aanzien van verzoeker. De uiteenzetting in het verzoekschrift is slechts gebaseerd op algemene informatie en mogelijke geruchten. Nochtans dient verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Een verwijzing naar louter algemene informatie kan hiertoe niet volstaan. Hoewel verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van de afkomst van Saq. uit een welgestelde en invloedrijke familie (notities van het persoonlijk onderhoud 6 september 2018 (hierna: notities II), p. 9), maakte hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden geen melding van zijn bewering in het verzoekschrift dat de familie van Saq. hun welvaart en macht zouden aanwenden om verzoeker te vermoorden dan wel om een eventueel beroep van verzoeker op de Pakistaanse autoriteiten te ondermijnen. Het betreft dan ook niet meer dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen, die duidelijk tot stand kwamen na confrontatie met de bestreden beslissing en in die zin dan ook allerminst een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Het enkele feit dat de Pakistaanse politie inzake eremoorden niet steeds efficiënt zou optreden, vormt op zich bovendien geen verschuiving voor het nalaten van verzoeker om de beweerdde bedreigingen aan zijn adres aan de politie te melden. Verzoekers vrees voor vervolging situeert zich immers niet ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over zijn vertrek uit Pakistan niet geloofwaardig zijn en dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waarlangs hij reisde onderweg naar België: *"Ten zesde doen ook uw verklaringen over het regelen van uw vertrek uit het land twifelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden vrees. U verklaart dat u nog dezelfde dag dat u hoorde van het overlijden van het meisje, al op de bus gezet werd naar Quetta, vanwaar u naar Iran reisde (CGVS p. 20). Dit is natuurlijk wel erg snel, wat doet vermoeden dat uw vertrek al werd voorbereid nog voor het incident dat de aanleiding van uw vertrek geweest zou zijn. Hier op gewezen, geeft u aan dat het vertrek mogelijk de dag voor uw vertrek geregeld zou zijn (CGVS p. 22). U verklaarde evenwel dat u al gehoord zou hebben van het overlijden van het meisje en het land verliet maar zo'n twee a drie dagen na haar dood (CGVS p. 16), wat de timing wel erg krap maakt, en het vermoeden versterkt dat uw vertrek al voorbereid werd nog voor het door u voorgehouden incident plaatsgreep, of minstens voor u en uw familie hier over hoorden."*

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 24, 25). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerdde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift zodat ook dit motief door de Raad wordt overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker zowel tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud (notities II, p. 24) als in zijn verzoekschrift (p. 6) stelt dat zijn oorspronkelijk plan erin bestond om na zijn verblijf in Turkije terug te keren naar Pakistan.

Hiervoor is reeds gebleken dat er sinds verzoekers vertrek uit Pakistan geen bedreigingen en/of bijkomende elementen zijn voorgekomen, zodat verzoekers vertrek uit Turkije richting België zonder dat er een concrete aanleiding bestond om zijn oorspronkelijk plan om terug te keren naar Pakistan, een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas.

2.3.2.7. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”

Zoals hiervoor reeds gesteld, dient, waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het veelvuldig voorkomen van valse Pakistaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), erop gewezen dat hieruit enkel wordt afgeleid dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten relatief is en dus niet dat verzoeker geen Pakistaanse documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zou kunnen voorleggen.

Tevens werd er hoger reeds op gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie, zoals toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4, 5, 10 en 11), hiertoe niet kan volstaan. De notities van de persoonlijke onderhouden (verzoekschrift, stukken 2 en 3) werden meegenomen in de voorgaande beoordeling. Op welke wijze het louter (opnieuw) voorleggen van de “*bijlage 26*”, van de oproepingen voor de persoonlijke onderhouden en van zijn reeds voorgelegde documenten (verzoekschrift, stukken 6-9) op de motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen, kan niet worden ingezien.

2.3.2.8. Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers tatoeage van de letters “SS” geen doorslaggevende aanwijzing is van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Hoger werd er reeds op gewezen dat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift bovendien opnieuw zijn valselijk opgegeven naam hanteert (zie *supra*), hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake deze tatoeage.

2.3.2.9. Gelet op het voorgaande, brengt verzoeker geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing - terecht - wordt gewezen op verzoekers aanvankelijke leugenachtige verklaringen inzake zijn nationaliteit, identiteit en familiale achtergrond, betekent niet dat de *protection officer* verzoekers verklaringen op vooringenomen wijze zou hebben aangehoord of dat deze bevooroordeeld zou zijn geweest ten aanzien van verzoeker, temeer daar tijdens beide persoonlijke onderhouden een andere *protection officer* optrad. Hetzelfde geldt voor de terrechte vaststelling in de bestreden beslissing dat aan verzoekers voorgehouden geheime relatie met een Pakistaans meisje geen geloof kan worden gehecht.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) terecht als volgt:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft er toe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in hezt aantal slachtoffer, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

De door verzoeker bijgebrachte stukken (verzoekschrift, stukken 4, 5, 10 en 11) doen op geen enkele wijze afbreuk aan de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7). Aldus wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse voor de provincie Khyber-Pakhtunkwa door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER